

est in dependens ab oī alio. Sub: q̄ ei illud exiāta est in de
 pōdēns. Atqui etiā in dependens a subō tra hīi su bō hīa: q̄ co
 ā mā primā trahitur subō hīa. Min. demonstrari q̄ p̄p̄ā concedi
 mus accidens separatum ab hīa mālem si a Deo conseruet
 extra māi hēre subō hīam, q̄ existunt independentē a subō
 q̄ etiā in dependens a subō pōdulat ex nā sua trāi subō hīa

Obi. 1. Frā malis p̄stat nobilitate
 mā q̄ si frā n̄ hēt subō hīam, nec me concedenda est. anī ē certū
 q̄ nobilitas est hīc p̄stantiorē modum existendi: sed frā p̄
 stantior est quam mā: q̄ hōc potius hēt subō hīam qua illa. Re
 hīi dīstinguendo anī, nam frā p̄stat mā in gradu entitatis
 nūō in modo existendi. Ad confirmaciōem negatis maiorem si
 n̄ ēd uerum esse composita p̄re māia ut nobilitate entitatis
 se excedant, itā et excederent in modo existendi quod est falsum.

Unde q̄ etiā ratiō in sua entitate nobilitas est quā lapis, &
 in illi n̄ p̄stat in modo existendi, nisi ab illo ueniret, ut planum
 est.

2. In composita tali subō hīa est ex utra
 p̄p̄. i. ex mā d̄ ex frā: q̄ idem in reliquis d̄m est. Re hīi ne
 gando contām. Argumentū tū p̄bat sup̄p̄m̄ humanū hēre p̄s
 tantiorē subō hīam, quam lingua composita substantia līa, q̄
 uerum est q̄ compositū ex utraq̄ p̄. et q̄ subō hīa mā primā
 ip̄ō hīa est subō hīa frā ratiō, cum hōc nati extra māi
 possit existere quā aliquid ei addati, mā uō n̄ potest con
 sistere extra frā, quā ei addati complementum subō hīe

3. Mā primā dependet a frā nec potest
 sine illa nati existere: sed subō hīa redire etiā in dependē
 tem a vi alio: q̄ mā primā n̄ hēt subō hīam. Re hīi subō hīam
 solum dicere in dependētiā ab alio tanquā a subō, q̄ hēt
 mā primā, nūō dicere uō in dependētiā a alio a bō luce: Nam
 uicē oēs subō hīentes pendent a Deo & possunt pendere a
 causis secundis.

1. Modus exp. frā n̄ dīv̄ subsidia: q̄ nec m̄s ex p̄ m̄.
Inbāri corā. Ecce frā matris non minus apta est ut
trahat subsidia, quam exiā m̄s: q̄ si m̄s hēt subsidia
frā et illam hēbit, l̄ m̄s non hēbit. anī p̄bāri q̄ Verbum
Dīvīnū assumpsit frā et mātī sanguinis: sed non posset
assumere, nisi cū exis deberet subsidia eadem latine
ac exiā m̄s: q̄ si m̄s ex p̄ frā non dīv̄ subsidia, nec et
m̄s ex p̄ m̄s, dicendus erit subsidia. Et unīformi q̄
p̄ dīvīnū subsidia supplet̄ creata: q̄ si frā sanguinis
in qua est eadem lat̄, atq̄ in ceteris molibus, unī
hypotatice verbo Dīvīno, non minus illi nat̄i debet m̄s subsidia,
quam m̄s: q̄ et d̄. Ac hī Verbum Dīvīnū n̄ d̄ lat̄
posse supplet̄ veram ac p̄ p̄ia subsidia, sed et illius
modum, hoc est complementum in frā, et latine illius frā
sanguinis assumpta est. Quod uō arguerit sumebat
aperte est falsum. Nam exiā m̄s est independens a sub
sidiis, exiā uō frā matris dependens, unde illa magis apta est
ut trahat subsidia quam hęc. Instabis. Accidens p̄ p̄ia
n̄ pot̄ assumi hypotatice q̄ n̄ hēt subsidia: q̄ si frā
matris illam n̄ hēt, sed m̄ m̄s, m̄s et non frā assumi
pot̄. Ac hī accidens p̄ p̄ia non pot̄e assumi q̄ nec hēt
subsidia, nec modum q̄ quem completi subsidia, ut hēt
frā matris. Deinde q̄ non est capax modi, q̄ in entitate
sua sit substantialis, qualis n̄vis est unio hypotatica,
cum fiat ad subsidia: frā uō substantialis est maxime
capax talis modi.

Queres ult. V̄ hęc m̄s subsidia di
cenda sit completa. Ac hī negativę, et lat̄ ē q̄ subsidia
nā m̄s completa esse non pot̄e cum alia unā componere
subsidia: sed in composito subiecti unīformi v̄t̄ ḡo
subsidia ex modo m̄s et ex m̄o et ex m̄o frā: q̄ subsidia
m̄s est incompleta. Maior pot̄ esse cui ratione entis completi.

quod cum alio in compositionem unius q se uenire pot. Minus
 nus mondat hominis subditia, haec enim sic composita ex sub
 sidiis fra et subditia ma a parte indicat utrang^{ae} in un
 pletam. Unde cum ma hris sic eiusdem opii cum ma le liquo
 rum componi sub lunarium ut ligiti in orbis illis subditiam
 ee in unpletam. Hinc pit quo iure aliqui existimant
 totius compositi matris subditiam ee ex p^{ae} ma.

Articulus 3°

V^o Pars homogenea in toto hanc partiales subditia

Solutio huius questionis pendet ex superioribus, docuimus: n sub
 sidiis compositi matris heri n tm diuisibilitatem in pas con
 trales, sed ee in pas integrales: sed p^{ae} p^{ae} peculiaritatem difficul
 tatem, se paratim ac breuiter eam exponamus. Cum q in ho
 mogeneo corpore qualibet pars sit eiusdem lois cum toto, et
 qualibet pars subditie, erit subditia partialis. Et un p^{ae}
 matris ueniens, q qualibet pars in toto subditie partialis:
 q si n hris p^{ae} p^{ae} subditiam partialem dependet ab alio
 tanquam a sustentante, quod ee falsum. In primis q^{ae}
 si sunt eiusdem lois un p^{ae} p^{ae} hanc a b^{ae} hanc p^{ae} p^{ae} qua
 uie uenit. Deinde q^{ae} si sequeretur, quod iam demonstrauim^{us}
 ee impote, subditiam totius ee in una tm p^{ae}. Probatur
 tenens, q^{ae} unaqueq^{ue} pars homogenei un dat partiali fra
 et partiali ma: q^{ae} unaqueq^{ue} hris partialem subditiam. Alio
 sum q^{ae} sicamud in ma prima ee subditiam ee in una tm
 p^{ae}. Illius et modum ex p^{ae} fra, diuisibilitis a teni m^{ae} illius
 parti adhaerere, quod impote et absurdum ee.

Obi. Si qualibet pars homogenei
 herit q^{ae} p^{ae} subditiam, ut in alio erit sup^{ae} quot p^{ae} ee
 sed hoc ee falsum: q^{ae} ee. Maior probat q^{ae} unaqueq^{ue} pars
 det subditiam ex p^{ae} ma et complementi matris ex p^{ae}.

fca: sed subsidia ex p: ma et complementi exp: fca: f:

herunt integram subsidiam, q' denominat suppositum, q' d:

in partibus homogeneris sunt propria subsidia, tot erunt in

illa supp: quot sunt p:is. Perit n' sufficere partialem

subsidiam ad unum h'endum suppositum. In homogeneris vero

et si qualibet pars habeat subsidiam ex p: ma partialem

et partiale complementi ex p: fca, haec m' n' efficiunt nisi

partialem subsidiam: cum q' in toto homogeneris una m'

sit completa subsidia unum m' erit suppositum.

Maior difficultas est. V' divisio homogeneris

cum q'libet pars fiat utrum, resultet in illa aliqua nova subsidia,

an illa quae erat partialis totalis fiat, I' p' additionem alicuius

modi q' demus resultet, solum q' separationem localem ab alijs

partibus. Sunt qui asserant subsidiam partialem fieri totalem

p' separationem m'. Probant q' p' eandem separationem n'is par

tialis et totalis, quia ei demus, addant: q' et subsidia fiat tota

sed sine aliqua additione. anis apertum est. Contra p'bat, q' modi

sequuntur conditiones tenum quos modificant: sed subsidia e' modus

n'is: q' quemadmodum n'is p' separationem q' totalis, ita et fca

subsidia, qua est opus m'is. V' q' fca n'is a loco m'is imph'is

videt et superfluum, ut Larus Haron p'balimus.

Si obj. Divisa linea resultant puncta

ea q' hant p:is divisionis: q' et divisio homogeneris resultabunt

nova subsidia, q' quid positivum, q' quid partialis fiat

totalis. Conat' antecedente negant unam, assignantq' maiore

locum q' punctum est indivisibile, atq' ad ea n'is p:is maneat ne

parue m' tracta, alia puncta debent resultare demus: at n'is sub

sidia e' m'is divisibilis cum ipsa n'is. Si indet. Sufficere

e' divisibilis: sed prota divisione opponit, resultant nova sup

sidia in partibus divisionis: q' et e' subsidia sit m'is divi

sibilis prota divisione homogeneris, nova resultabunt in par

tibus. Perit se perficere et ea n'is qua corpus trat et ino

divisiolem ppcaig' novas le. sultare. Si n' tam uerum fortassis
 credunt in medio continui dari indivisibilia. Sed sup' quod
 danti ppca a serunt punctum et superficies q' necesse est pars
 divisionis non manere in a linea q' n' e' maior loco de una q' de
 de alia. Unde aduenit nova puncta et novas superficies ibi le
 sultare.

Hac op' ita explicata p' stabilitate n' caret
 praesertim q' unitas et integritas n' p'ior est integritate et uni
 tate sup' nihil uo' apparet quod partiali' n' et p' ad datur
 ut in q' n' e' unam integram efficiant q' divisionem praeter negis
 uniuersum a l'is in q'is partib' : q' idem erit de Subsidiis, ni
 mirum p' ter negis uisus in q'is partib' nihil addi partialib'
 Subsidiis, ubi q' divisionem totales p'ant. Aduerte in a'iam
 ralem est i' extra corpus h'ic negis actualis uniuersis
 nis cum alio in q'is partib', et p' p'ca eius Subsidiis h'ic d' d'
 dem negis, non posse dici totalem q' det inclinacem ad com
 positionem cum alio. Partes uo' homogenes q' q' diuisioem fi
 unt integra sup' n' h'ic inclinacem ut uniuersum, et p'
 p' p'ca sunt entia completa, earum q' Subsidiis sunt entia
 completa. Nec contra hanc opinioem a liquo obici potest q'
 facile non soluat ex h'ic. Unde q' ut p'ant concedit
 d' d' p. 34. Sect. 5. n. 1. ubi quous partialis Subsidiis in p'
 homogenis e' incompleta ex accidenti et loci h'ic : q' des
 tructa q' diuisioem constare erit completa sive u'la ad d'is
 ne, nam negis qua addit n' e' p'it istam completa, Sed
 talem supponit

Non placet in hac p'ant' meis per
 multis q' aduenit facta diuisioem in partib' diuisioem
 le sultare non notam Subsidiis, Sed modum, q' sit ungle
 menti illius. Erant exemplo partium Lines, in q' q'
 facta diuisioem noua puncta le sultant. Deinde q' n' b'
 Subsidiis erat incompleta, modo est completa : q' aliquid de
 nus acquisiuit, quod non pot' e' a'ius, nisi in complem'enti

subsistit partialis in noua subsistit naria n'uid ean' of hie
suprapostas.

Verum hęc mia nullo modo mihi probari potest.
Inquiri n' d' hie mihi q' d'enus subsistat quem complemen tum
appellant, sit mihi mie, L, fra, L, totius. hoc u' h'orum e' non pot'
si mihi n' pot' idem fieri cum partibus reat' distinctis, quales
sunt mie et fra' illius compositi, cum non sit maior h'as' e' quam
de un' h'ie h' uim una, quam cum alia. Si sic mihi mie, cum
subsistat ut p' d'atum est sit illius, et modo ille e' n' u' d'atum
complementum totalis. Subsistit erit ex p' mie, quod e' facti.
Si sic mihi fra', inquiri d' sit eiusdem lo'is uim modo quem exp'
fra' in p'ta aqua r' h'. assignauimus et didicimus e' complementum
nisi subsistit. Si est eiusdem lo'is, cum ille et diuidari da.
Sunt duo modi eiusdem sp'is nati sit in fra', quod fin' n' pot'.
Vnde u'is e' non pot' ad, q' induit eiusdem sp'is non possunt
heri nati nisi complementa eiusdem sp'is, et aqua q' h' substant
p' diuisionem, sunt eiusdem sp'is uim diuisa.

2. In toto diuiso componebat' totalis
subsistit ex uno m' complementis ex p'. fra, et ex subsistit
in completa ex p'. mie: sum p' complementi ex p'. fra' etiam sit
mihi diuisibilis in p'is integrantes, diuisatur ad diuisionem
totalis, quod n' negant h' huius op'is. Deinde cum parti
diuisionis q' sit totum a h' ex mie accedat, quem dicunt comple
mentum, iam subsistit totalis q' d'ati in e'ha parte q' p'or
diuisionem sit totum con'cat' in du' modis, quasi diuise
diuisat' uim natio partibus diuisiuis nouum complementi
aduenit, unaquęque subsistit illarum con'cat' quatuor mie,
et sic facta diuisio in in finitum modi et in in finitum
acrescent, q' subsistit partium diuisiuis componitur
quod u' d'atur radicalem, superfluum, et im'possibile. que
mo' n' inter induit eiusdem sp'is pot' h' h' con'stare u'aristob.

Unde non videtur quid possit res poni nisi per se & divisione
 prius complementi ad p. p. et aliud demus se resultare in p. uni-
 us cuiusq; partis divisionis. Verum hoc se non videtur, nam hoc
 complementi est eiusdem legis cum illo quod dicunt perire: q' ni-
 hil pot' prodare, quid illud non prodaret: q' Superfluum est.
 Dicitur legis ad n. pot', q' in dicitur eiusdem spei non possunt na tr
 heri subsistat' divisat' spei. Ad hoc huius snia in prima que
 celebramus satis res ponsum est.

Ad solvendas has difficultates Lou.

J. met. cap. 8. q. 6. sec. 1. affirmat cum pluribus Phil. in homogenei
 divisione utrumq; sub totam divisi, aliasq; totales resulta-
 re in partes divisionis, que snia certam probabilis est nec ali-
 que argumentis convincitur. Adverte in consonanter loquen-
 dum de subsistat' totali, q' sic in his corporibus, q' unius
 etorem cum alijs eiusdem spei, ad ea q' sic p' divisionem.
 Nam si una aqua alteri coniungat' sic in illa una totalis sub-
 sistat' ex duabus partibus, quin aliquis modus post huius
 amittat' iuxta priorem sniam, sed in adita unione unius
 partis ad aliam, et q' illam auferitur negat' communicabili-
 tatis alteri ut pars. Iuxta ultimam hanc opinionem de novo
 integra subsistat' pullulat in tot, partesq; amittuntur, q' et
 in his modis minime mixum est.

Questio sexta.

De connectione subsistat' cum natura.

Articulus. Primus

1. Na sine ulla subsistat' possit existere.

Quaerunt que sub h. huius q' cadere possunt. Nos in tria
 pondus attingemus. 1. q' tanta sic unnece' nia cum subs-
 istat' ut sine illa nec divinitus possit existere. 2. q' hae

concessio subsistit cum nō impediat quominus ipsa subsistit
communicari a lecoi possit. 3^m Vt ita nām a p^riat ut implicet
nām assummi ad diuinam subsistiam nātū non amissa, uon cogit
teng^r aliquas difficultates q^o hinc resultant apertius.

Primo idē difficultatis hanc partem
sequitur scilicet in 3° dist. 1. q. 1. supposito quod subsistia ad-
dat a liguid positiuum supra nām, uis idem libere concedit
Carit. 3. p. q. 4. art. 2. p^rntā q^o nitantur sunt hęc. Primum
Auidens separari a sub^o potest diuina uirtute sine inhēria
conseruari: q^o et subsistia sine subsistia. an p^rit uis uero
Eucharistia. Coniā probatur q^o eadem est de p^roia accidētis
ab inhēria, ac nō a subsistia: sed accidētis pot^o conseruari sine
inhēria: q^o et. Maior confirmat q^o quemadmodum suppletas
est tūc impletis nām quoad coriām, uā et inhēria se hēt in ac-
cīdētē: q^o eadem est in utroq^o lō. 2^m Si Verbum Diuinum des-
mittat humanitatem, poterit illam conseruare quin aliquid ei addat
u^o et probat^o q^o quicunq^o influxus Dei ad extra ad p^rduchōnem
subsistia est liber: q^o poterit a Deo non dari: q^o conseruabit^o
humanitas sine ulla subsistia, quod sibi dō est, de quacunq^o
alia subsistia creata, si non fiat p^r eandem actiōnem, qua fit
nā. 3^m Quod est prius alio pot^o sine illo conseruare: sed nō
est prius subsistia: q^o poterit sine illa conseruari. Maior nō est
dubia. Maior probat^o q^o subsistia se p^r habit^o p^r emanōem a nā:
q^o hęc est prius illa.

Contraria opinio q^o a sēnt non posse nām esse
est ore sine subsistia est Fons. Lib. 5. Met. cap. 8. q. 6. sect. 3.
Iuar. disp. 34. sect. 6. nō. 27. q^o pro illa uitant D. Thom. in 3°
dist. 5. q. 3. art. 2. Sius finitimi est q^o subsistia est tūc intrin-
secus exiā subiectis: q^o nulla substantia sine illa f, aliqua
le. q^o quam supplet^o pot^o existere. Et confirmat^o q^o exiā in
completa non sātis est ut per illam extra eā res conseruet

sed sine substantia, & aliqua re p. quam illa suppleat eorū substantia
 ē incompleta, q̄ n̄ potest substantia conservari, quin illa compleat̄.
 Deinde q̄ sunt aliqui modi ita unnecessi iam nā quam non fecant,
 ut sine illis dari oīō n̄ possit, v.g. Vbi cum eadem se habent antio.
 sed magis intrinsecus est mūt̄ substantia quam qui vis a leev: q̄
 non docent nā sine illa conservari

Ad furtā ē p̄vīs sine tendum est.

Ad primum non posse accidens conservari extra subm̄i sensu ali
 quo mō a quo trahit̄, se potest sine inhēnā, ut et humanitas d.
 Inī existit sine nāt̄ substantia, unita m̄ Divina, q̄ est sine d.
 Thom. 3. p. 2. q. 77. art. 1. s̄v̄. ibid. disp. 16. sec. 2. et aliorū
 quos p̄ illa citat. Quod uō q̄ h̄ri solēt modum illum nec et ac-
 cidentalem, q̄ dicit accidens existens independentē a sub-
 st̄, nec unquam in sub̄o eī pot̄ cum ilo. nec et substantem, q̄
 videtur fieri cum accidente, parū momenti est. Modus n̄ ille
 in entitate est accidentalis, quoad e f̄m̄ uō substantialis.
 Adde maiorem locū eē in accidente ob quam d̄m̄ h̄ri potest
 existere sine aliquo sub̄o, quam in sub̄o, et laō est q̄ h̄ri nā
 h̄ri accidentis est inhēnā, q̄ pendet uno et ipse pat̄ de-
 pendē a extrinsecō sub̄o: at uō h̄ri substantia est sub-
 st̄ia est q̄ reddit illam independentē a v̄o alio substantia
 te. Absolute m̄ d̄m̄ eēntes nec accidens potest existere
 sine aliquo mō, nec substantia sine substantia q̄ id pro-
 mulare videt̄ natio laō h̄ri quod eorū

Ad 2. d̄m̄ d̄m̄ est si Verbum Divi
 semittat assumptam humanitatem natio in illa se sub-
 stantia substantiam creatam, sup̄. quod Deus capi velle
 conservare. Hoc aut̄ n̄ solit̄ influere ad productionem
 illius libere, absolute a Deo impendi: solum n̄ eo h̄ri
 potest, quod Deus velle humanitatem conservare natio
 est, necessitas uō eo hypotesi nihil officit d̄m̄ libe-
 tan. Nam et sup̄. quod Deus velle ut nā existat, debet

concurrere ad productionem Vbi, implet est n. quod existat
et n. existat aliubi. Unde intelliges idem vis om. de, L. Subsistit
fuit eadem actio, qua n. L. ab ista immediate emanat.
Ad 3^m sic probare quidem argumenti potest nam existere sine
hac, L. illa subsistit, ut et quantitas pot. existere sine hac, L.
illa figura, et quavis entitas sine hoc, L. illo Vbi: at uo sine
ulla subsistit non pot. vis substantia existere, quemadmodum
sine ulo Vbi, nulla entitas.

Potest et soler hoc loco supp. quod n. sine
subsistit existat Vbi habita sit aliquas operationes.
Passio g. hinc p. ban. uero est q. subsistit est conditio vis legi
sita ad operans una ut p. barum est. q. sine miraculo non
potent Deus efficere ut n. illa desituta operetur. P. hinc
in subsistit est conditionem legi sitam ex p. agentis,
ut perfecte existat. Unde si haec existat a Deo suppletur
ut supponimus, operabit n. sine aliquo miraculo, ut et
actio si uenerant extra subum sine aliquo mo. si per
addito operarentur.

Articulus Secundus.

Vbi subsistens assummi potest.

Quaestio intelligenda est de assumptione ad Divinam subsistitiam,
si creata cum sit unum non pot. ab iam nam a p. pria trahi,
quemadmodum nec eadem figo duplicem a p. ficere quantitate.
Ut g. clarius procedamus advertendum est q. quoniam Vbi
n. subsistens pot. assummi ad hypostasim non intelligere ibi
ut subsistit assumat, hoc n. est impossibile: sed Vbi subsis
tens, quin destructi eius p. pria subsistit assummi et p. priat
ad Divinam, ita ut in utraq. sit subsistat
si igit. g. procedat de n. posita in divisione Louis
asserendum e. posse in uno p. pria subsistit trahi, in a. lio, a. lio ena.
Hec est Jan.

a no. 1. in 3. p. disp. 14. sect. 1. ad finem. Probati, qd n̄ repugnat
divisio temporibz nam, p̄pria m̄i, m̄o aliena ^{trans} subsistit. q̄
nec divisio loci. an̄i p̄t qd destructa p̄pria subsistit, pot̄ quis
nā a Verbo Divino assummi, nisi aliunde id inuoluat repugna-
tia q̄ concedunt vel. Deinde qd si Verbum Divinum dimitteret
humanitatem quā assumpsit, in illa resisteret p̄pria p̄pria lita,
qd et w̄i ē inter 1. & 2. q̄ non repugnat eandem nam̄ divisio te-
poribz, et p̄pria et aliena trans subsistit. Contra p̄bati qd nullas
apparet tā r̄i divisioni temporū, q̄ n̄ sit r̄i divisioni locorum.

2. Idem corpus divisio in locis, pot̄ heri
Vbi nata, et aliud sup̄nata, ut p̄t in corpore d̄i Dni in celo et in
Eucharistia, eadem linea in divisio locis, pot̄ eē lecta et curva,
idem accidens in uno lo inhaerere et eē p̄ se: q̄ eadem nā in
uno heri p̄pria p̄sonalitati, in alio trans aliena, cum n̄ sit maior r̄i.

Si r̄i q̄ p̄cedat de nā eodem loco, ad huc
appertendū, posse sit p̄pria et aliena subsistit trans. Haec p̄bati
iudicari a Bar. cit. et c. Bar. q̄ q̄ ea solent vitare Bachonium
in 3. d. 1. art. 2. ad 2. et p̄bati in primis, qd nulla inde sequitur
contradictio. Nam ex eo qd nā sit in p̄pria subsistit, et sit unitas
aliene, non sequitur eē in se et n̄ eē in se, sed eē in se, et in alio
quōdam ex quo accidens inhaerere, et sit vit p̄ se, n̄ sequitur inha-
erere et n̄ inhaerere sed inhaerere et eē p̄ se, et ex eo qd idem sub-
stans divinis heat albedine et nigritate in se intensas, n̄ sequitur eē
album et n̄ album, sed eē album et nigrum: sed qd qd n̄ inuolunt
repugnantia ē Deo concedendum: q̄ eē.

2. p̄bati. Non magis implicat nam̄ trans
sit p̄pria subsistit, et unitas eē aliena, quam eundem effus
sit p̄pria a divisio causis totalibus p̄ diversis actiones: sed huc
pot̄ fieri: qd et illud. Probati maior. qd quemadmodum divisio eē to-
talis p̄pria nati repugnant r̄i eundem effus, qd sup̄ fluum
eē eē qd ab una unferitur in eodem q̄ eē ab alia unferri.
Ita solum repugnat in nā q̄ eē nata p̄pria subsistit trans

aliena: sed repugnantia eorum pot' tolli a Deo: q' et repugnantia
substitutarum.

3.º Propria substituta et unio ad
alienam non magis pugnant inter se, quam dua' fr' contraria
in eodem subto: sed ha' possunt sibi esse diuinitus: q' et ille. Maior
pbat, q' sunt modi possibiles: q' n' possunt heri maiorem repugnantiam,
quam heri fr' contraria. Aliunde, n' inferunt contra
dictionem ut pbat' est: q' sibi possunt esse diuinitus.

4.º Duo modi inhesionis in eodem acci-
dente possunt dari ad diuisa subto: q' et duo modi eundi q' p'ba.
Valde contra a paritate huius. an' pbat' q' diuinitus ead' em fr' p'ba
pot' esse plures in subto: et q' modi inhesionis in eodem ac-
cidente sunt eiusdem p'ba: sed na' in substituta p'ba et p'
unionem ad alienam huius duos modos eundi q' p'ba: q' hi' possu-
runt sibi dari diuinitus, cum n' magis pugnent, quam duo modi in-
hesionis. 3.º Na' humana assumpta a Verbo Diuino pot'
et assummi a quocumque diuino Personis, ut concedunt t' p'ba. com-
muniter: q' poterit etiam hanc p'ba et aliena substituta, cum
id non magis repugnet, quam heri diuinitus modi unionis hypostaticae.
t' p'ba magis pugnat nisi inhesionis ut modo substituta,
quam modus unionis hypostaticae: sed supp. quod subto in-
herere pot', pot' sibi heri utrunq' modum, ut supra pbat' est:
q' et poterit heri modum unionis hypostaticae sibi cum p'ba
substituta.

Diuinitus p'bam substitutam solum natura
ferre in nam quam trahit, negotium substituti in alia, quem
ad modum albedo solum nati in ferre in sublimi negotium ni
gredipis, qua p'ba potuit a Deo tolli hanc repugnantiam, que
sola videtur consistere in nati ea paritate, quam huius na' ut
solum heri una substituta: q' in ma' prima et solum
una fr' informetur pot' in diuinitus plures sibi in pari
Art. 3.º Soluunt' contraria partis fundamenta.

Conhama sua maiori Act. unconsu. stabilis. Verum minus hec
 stabilitatis, qua p. pi. eius funta, et q. p. illa obici possunt ob-
 uenit. Tam igitur supponunt, sed n. pbant. Scotus in 3. dist. 1.
 q. 2. Durand. ibid. q. 3. ad 2. Palud. et q. 3. art. 2. et alij
 quos citat et laquei. Scot. cit. Vazg. 1. tom. in 3. p. disp. 33.
 cap. 2. Primum itaq. junctum est, q. n. ut aiunt trahi p. pna
 Subsistia intensionis et extensionis, hoc est adaequate: q. hoc
 concludit consortium cuiusuis a. tenus Subsistia. facile tumon
 trahi, q. trahi in m. nalem capacitatem quam habet, n. uo
 m. capacitatem obediālem. Unde solum pbat argum. entu. nani
 n. posse trahi sicut p. pna et aliena Subsistia trahi.

2^m. Si nā Subsistens assumere tur ad hypot-
 tasim, ipsa etiam Subsistia assumere tur: sed hoc e. impote. q. est.
 Maior pbat q. Subsistia est mui. nā, ab illa q. m. modaliter distri-
 guntur: q. si nā a. sumitur, modus et assumitur. Reiri negando
 maiorem. Ita a. u. confirmacim. negati. unta. Si n. p. p. moda-
 lem distinctionem cum assumit nā, mui. et assumere tur, reliquimus
 di. sumit a. sumitur: atq. adeo si Verbum Diuim a. sum-
 eret nam sic Veritatem, a. sumeret et Ver. Deinde eadem
 nā q. assumpta est a. verbo Diuino, p. uet. et assumi a. Reliquis
 Diuisis personis; et in unio. ihu. ad Verbum n. a. sumeretur. Pre-
 terea Relocis Diuina non distinguunt a. nā nisi in uirtu. liter;
 et in Filia. quā trahit nām non trahit Paternitatem, et nā
 Diuina coicari, quin hāc coicari: q. potest nā a. sumi, quin
 q. uis mui. a. sumatur.

3^m. est Paludani d. Durandi, q. ab-
 soluta Subsistia excludit a. liam nā: sed uis creata sub-
 sistia est absoluta: q. excludit quancunq. a. liam. Reiri ab-
 solutam Subsistiam nā a. liam excludere, non uo. p. nūm
 ad capacitatem obediālem, quod si uelit argumenti u. lte-
 nus necessi. Logica a. liam excludere, et falsum a. sumit,
 et manifeste p. p. nūm, id. n. q. bandum erat.

4^m. Modus inherens n̄ pot̄ ee in accidente sicut unum modo
existendi p̄ se: sed n̄ pugnant magis hi modi inter se quam
subsistentia p̄pria et unum ad alienam: q̄ et d̄. Maior p̄pria, q̄
nisi existit p̄ se ē factus separariius accidentis a sub̄to: q̄ si
in accidente dari nisi existit p̄ se est separari: q̄ et d̄. Resur
negando maiorem. Ad confirmandem dicitur modum existendi p̄ se
in accidente ē. ē separariuum, hoc est in ferre negorem un
iunctionis cum sub̄to. Eius u. primarias ē q̄d̄ factus ē uelere
accidens existens p̄ se: affuit uō. hoc est negao quam
inferre tolli potest. Argues: q̄ in accidente separato poterit
dari nisi inherere extra sub̄to, siquidem modi hi non pug
nant p̄ se ad Dinam Lipsam. Resur negando. Resur ha.
lao ē q̄ inherere unum sic factus unum, et descendia a Subject
h̄et certam ordinem ad illud, unde implicat sine sub̄to
dari, q̄d̄m implicat actio sine h̄o

5^m. Modus existendi in alio, in ferre
negorem existendi p̄ se: sed nā assumpta p̄ unum unidnis ē
in alio: q̄ h̄et negorem existendi p̄ se: q̄ n̄ pot̄ heri p̄pria sub
sistentiam: et d̄. n̄. p̄ se p̄pria illam, et non est p̄pria negorem. Resur
ad maiorem cum distinctione, in ferre negorem existendi p̄ se, nati
n̄ loquitur. Unde tota le pugnantia ē est uiter eod̄ modo pot
tollit a Deo. Nam etiam albedo in sub̄to in ferre negorem n̄
gredinis nati, q̄ tollit posita diuinius nigredines. Instas
bis. Eadem linea in eod̄m loco non pot̄ ee sicut ee lecta et
curua, q̄ ueritas in ferre negorem lectitudinis, et uiceuersa.
q̄ nec eod̄m nā poterit heri p̄pria subsistentiam et sicut unum
ad alienam. Resur negando d̄n̄iam. Maior lao est, q̄ uer
itas et lectitudo sunt modi q̄ herit ordinem certam
ad d̄sum sp̄rium imaginariuum, in quo nihil pot̄ in mu
tan. Unde implicat idem sp̄rium sicut ee ueritatem et lecti
tudo uel impossitas efficit ut etiam diuisa res n̄ possint ee
in eod̄m loco curua et lecta, q̄d̄ nusquam accideret, si modi

illi non herent centrali cum ad extrinsecum spatium: at non modus
subsistentia cum modo unionis hypostatica, non pugnant nisi in
na in qua sunt, ut pugnant duae formae contrariae.

Ultimo confirmant similitudinem ac
auctoritate quae definiunt, coeque quod unio hypostatica facta sit
ad hypostasim Verbi, unam tamen in (Christo) duo esse personam,
eamque increatam ac Divinam: sententia quae videtur non potuisse
sit cum illa unione conservari propriam Subsistentiam, sed facta quae
unionem excludit, et impediri. Si ergo potest esse mandata in
Subsistentiam cum unione hypostatica, unde colligerentur
et statuerentur similitudines de factis ita non acciderent. In
Concilio et in scripturis de personis quae supranaturali lumine illustrata
non ita factum fuisse cognoverunt, et quae nonnullae in scriptis
Sacerdotum sunt loca, unde haec veritas deprehenditur. De
inde quae non decebat ut sit cum unione hypostatica propria
conservaretur Subsistentia, ut humanitatis assumpta personae
Dei propriae tribueretur. Vnde quae cum naturaliter
pugnantiam habeant modus unionis et propriae personae
non opus erat ut illa addita, haec conservaretur, cum id
miraculum superfluum esset et humanae salutis minime necessarium.
Ad id in his in verbis ratio facta, sit voluntas facientis, non
in quocumque potest facientis exhibere potest de factis exhibuit.
Itaque fatendum est, quod factus docet, in humanitate assumpta
Divina assumpta non esse propriam Subsistentiam, sed adferendum
de personae absoluta, potest esse, cum nullam in contradictionem
nem involvat.

Articulus Quartus.

Solventur aliae difficultates in hac materia

Ex dictis colligebat posse nam in eodem loco si per diversa ac-
tiones repetitur esse a Deo accipiat tamen propria et aliena

subsistentia. Acci oby. Lineam etiam si repetitur e' sibi a
Deo accipiat non posse in eodem loco esse rectam et curuam. Sed
n' non prouenit ob incapacitatem obiectalem lineae: sed ob
rati' quem habet ad imaginariu' & pariu'. Et per bar' q' in diuisi
loco potest linea diuisis eos h'ere modos: q' illi inter se n'
pugnat ob incapacitatem sub'i: Deince' nec dua' linea in
eodem loco eos possunt h'ere mo's: q' pugnant solum q' p'
rati' quem h'ent ad extrinsecu' sp'atium

P'ci etiam eandem nam pluribus p'p'is subdis
centis posse h'ari in eodem loco, quod et Boar' concedit ut. Saet. 8.
ult. Et la' est q' p' has subsist'ias n'a' n' esse in alio, sed sem
per perse: q' minus se pugnat illis h'ari, quam p'p'ia et alioia.
Deince' Deus potest efficere ut idem no' accidens h'eat plu
res modos inh'isionis, q' p'p' illud ponere pluribus in sub
dis: sed n' magis pugnant plures modi inh'isionis in uno accidens,
quam plures subsist'ia p'p'ia in una n'a': q' h'ae et possunt con
cedi. Et per bar' ulterius q' se pugnantia, qua' in hoc cernit n' esse
exp. motorum, plures n' successiue possunt esse in eadem n'a':
nam si Deus p'ferat hanc subsist'iam, n' h'ic e' h'ic g'ullu' labit
nisi Deus illam impediat: q' tota se pugnantia est exp. n'a',
que cum sit limitata, possit h'ari una in subsist'ia: sed Deus
potest tollere hanc se pugnantiam, et et potest illam tollere,
quam h'et in' p'p'ia, ut duabus n'a' sit inh'isionis: et huius
sub'i etiam se pugnantiam tollere, ut sit h'eat frigus et calore
in eodem loco intensionis.

Hui' doctrina' se pugnat' Das g. tom. 1. in 3.
p. disp. 33. no' 5. q' sequeretur h'ari esse in se' h'ic capax, quin
ei communicaret suum e' h'um' p'p'iam, quod e' impossibile. Et per bar'
sequellam, q' n'a' p' unam subsist'iam et p'fecte subsistens:
q' reliqua, qua' deince' aduenirent, n' h'ic illi p'rostant. Item
dum in negans q' sequellam, ad unum p'p'iam n'a' e'
p'fecte subsistens p' quamuis illarum, et o'is suum

essum rationem illi vicari, qd n magis le pugnat, quam eundem
 no effim sil multis actionibus totalibus produci, ab una, s,
 a pluribus causis totalibus quod m' viter conceditur. Eodem
 sub p'm sit in pari pluribus fr's accidentibus eundem loq
 qd nati in le pugnat. Argumentatur 2. q' idem corpus
 n pot sit h're in eodem loco plura vbi eiusdem loq: q' nec una
 ne pluribus tra'n subsistit p' p'is, cuius argumentum contra in
 p'mis neganda est, q' vbi dicit ordinem essentialium ad spa
 tium extrinsecum, et p' p'ia magis difficilis est eius multi
 plicatio in eodem loco. Mus in Subsistit n solum n dicit
 ordinem ad extrinsecum, sed reddit nam independentem ab
 v' extrinseco sustentante. 2. an' negandum e' q' n magis
 pugnant plura vbi in eodem loco, quam plures actiones to
 tales et eandem effim, licet illud in se fortassis sit diffi
 cilius, eo quia te a libi.

Ex his et colliges non le pugnant eandem
 nam pluribus sit subsistit alienis tra'n, ut accideret si ean
 dem nam, quam Verbum Divinum assumpsit, adumeret etiam
 Patet et Spu' Sanctus, nulla n e' le pugnantia quam in eo
 cogitavit Sonus in 3. d. vlt. 1. q. 2. nimirum dari eum unica
 honem idiomatum inter Personas Divinas, dng' n tm Patrem
 generare, sed et Filium et Spu'm Sanctum, hoc n. negati
 q' n sequit' ex eo quod tres divi' Personae heat eandem
 divinitatem: quomodo q' sequetur ex eo quod eandem creatu
 a sumant

Colliges deinde eandem nam in uno loco
 posse e' unicam hypostaticam, in a'is tra'n p' p'ia subsistentia
 ut et Socr. concedit ut. loco. Sed oby. humanitatem ex
 istere verbo unitam, ubi unq' existat, p' p' summam Verbi
 Divini simplicitatem et immensitatem, quod p'ban' r' d' ch
 q' ubi unq' humanitas Christi Divi ponit' in Sava Lucha
 nisi, ponit' etiam eius unio ad Verbum divinum. (conce

videndum in ista de facto accidere, imo sine novo miraculo non
posse a literis euenire, si unio ad Verbum, est minus in
sphaera uim ipsa humanitate, q non pendet a loco: atq
adco a huius miraculum est potius in uisus loeis, at ubi
est, si in aliquo loco talis modus ab illa se parare non
at uo cum modus unionis sit distinctus ex natura ab ipsa
na, non est dubium posse Deum p actionem aduectiuam
L, reproductiuam uisus in loeis istam ponere sine tali
unione. Actio uo p quam ponitur sine unione, est dis
ta loeis ab illa p quam ponitur cum unione quod p
ca diuersitate termini.

Ad ultimum guardandum est & na
creata ad Subsistentiam etiam Dei absolutam assumi potest.
Affirmam perit docet Soar. Am. 1. in 3. p. disp. 13. sect. 1.
Et alij quos citat. Probatur q Subsistentia Dei absoluta
n est minus perfecta in loco Subsistendi, quam sit creatu
rius: sed na creata potest assummi ad creaturam: qd ad
absolutam. Contra haec in obijci potest. Na creata non
potest trahi nisi p Subsistentiam incommunicabilem, sed sus
sistentia Dei absoluta e uisibilis: qd est. Maior q bari quia
impositum reluctant ex natura humana et Subsistentia ab
soluta Dei non est Persona, quod uideretur absurdum, q
persona est incommunicabilis, illa uo na incommunicabilis
relatiuis personalitatibus, q uisibilis Subsistentia absoluta
q est. Alteri negando maiorem, uincendo q hunc ho
minem n e p Personam cui Subsistentia, qua humanitas
immediate terminatur, qm nec Deus prout no homo
absorbetur a tribus diuis personis, Persona est. Cuius
in in le ipsa huius homo Pater et Filius et Spiritus San
ctus; cui n unionis ad Subsistentiam absolutam q in
municabilis est tribus relatiuis, qualibet diuisa Per
sona dicatur homo, atq adco nullum est in ligno huius in
induum, qd n est p Persona, et cui illius Subsistentia n est